

‘Wat is er nou leuker dan **voor je eigen stad** iets te kunnen betekenen’

Gulsen Metz (48) is een, zoals dat ook wel wordt genoemd, mensenmens. In maart is ze met voorkeursstemmen gekozen als gemeenteraadslid in - tot mooiste vestingstadje van Nederland uitgeroepen - Gorkum. Vanuit die positie wil de versbakken politica zich gaan inzetten voor de inwoners van haar stad. En dan vooral op sociaal gebied, oftewel daar waar onrecht valt te bespeuren.

Tekst & foto **Thea Reuver**

Wie er niet hoeft te zijn, komt er ook niet. De enige woonwagenlocatie van Gorkum (8 standplaatsen) ligt in een uithoek van het plaatselijke industrieterrein, ver uit het zicht van de rest van de bewoonde wereld. Een erfenis van het woonwagenbeleid zoals dat in de jaren zestig (en ook later) nog door overheden werd gevoerd. Zo lang bestaat de locatie al. Gulsen Metz, van oorsprong een burgervrouw, woont er met man Piet Damen en twee kinderen te midden van voornamelijk schoonfamilie.

Bijtertje

De politieke ambities van Gulsen werden getriggerd door een oproep van Stadsbelang op Facebook.

Gulsen: ‘Zo van: wil jij je inzetten voor je stad Gorkum en wil jij de politiek in? Ik zit altijd overal op en in. In het verenigingsleven, het uitgaansleven, op school deed ik altijd van alles, heb braderieën georganiseerd. Dus ik ken heel veel mensen, heb een groot netwerk. Dan hoor je heel veel, je pikt veel op. En ik ben wel een bijtertje, en ik hou niet van onrecht, als ik me ergens in vastbijt laat ik niet snel los. Dus ik

dacht: wat is er nou leuker dan voor je eigen stad iets te kunnen betekenen. Om er voor je inwoners te kunnen zijn, laagdrempelig zodat mensen ook met iets bij je kunnen komen. En juist omdat je zo’n groot netwerk hebt, ben je ook goed benaderbaar.’

Voorkeursstemmen

Gulsen vroeg informatie op, meldde zich vervolgens aan en er volgde een sollicitatiegesprek. De partij zag Gulsen met haar kwaliteiten en ambities wel zitten. Omgekeerd voelde zij zich ook thuis bij Stadsbelang. ‘Ik was al negen jaar lid van de partij. Gewoon lid, geen

‘Als je niet weet wat hier is, dan denk je alleen maar: oh dat is zo’n eng kamp.’

actief lid hoor. Omdat het een partij is die echt voor de inwoners van Gorkum is. En dat lokale trekt mij heel erg aan.’

In maart dit jaar stond Gulsen op de lijst voor de gemeenteraadsverkiezingen. Dankzij voorkeursstemmen steeg ze van plek vijf naar plek twee op de lijst, en op 30 maart werd ze geïnstalleerd als gemeenteraadslid van Gorkum.

Wat zijn voor jouw speerpunten, waar zou jij je persoonlijk graag hard voor willen maken?

Gulsen: ‘Dat er minder eenzaamheid is onder de mensen. Dat er meer hulp komt voor ouderen. Mensen willen natuurlijk zo lang mogelijk zelfstandig thuis wonen, maar daar hebben we niet altijd de voorzieningen voor. En voor de armen, en dat er wat meer komt voor de jeugd van 12 tot 18, want die vallen nu eigenlijk tussen wal en schip. Daar staan we als fractie ook allemaal wel voor, maar dat vind ik voor mijzelf ook belangrijk, om zeker op sociaal gebied veel te kunnen betekenen.’

Zijn er ook zaken binnen het woonwagengebeleid van de gemeente die om aandacht vragen?

‘Eigenlijk niet. Ik moet eerlijk zeggen, wij hebben nooit problemen met de gemeente. Je hoeft maar te bellen

voor straatwerk of een boom kappen of een lantaarnpaal die kapot is, dat werkt altijd prima. De contacten zijn goed. We zijn nu toevallig bezig met extra vakken, of we er eventueel vier bij kunnen krijgen voor de kinderen. Dit is de enige woonwagenlocatie in Gorkum en er is ruimte hier. En daar wordt op zich positief op gereageerd. Ze zijn bezig met het bestemmingsplan en er zou nog een behoefteonderzoek komen. Dus het zit nog helemaal in de beginfase, maar we gaan ervan uit dat het goed komt.’

Hoe zijn de contacten met de rest van Gorkum gezien de geïsoleerde ligging van jullie locatie?

‘We staan hier allemaal midden in de samenleving, hebben allemaal een heel groot netwerk. Ik heb ook nooit de ervaring gehad dat ik gediscrimineerd werd, mijn kinderen ook niet. De kinde-

ren mochten hier altijd komen spelen, mijn kinderen mochten altijd overal komen spelen. Nu kom ik zelf natuurlijk niet van de wagen, en ik hoor weleens van m'n schoonfamilie dat het vroeger toen zij jong waren allemaal toch wel anders was. Maar tegenwoordig speelt dat niet meer in Gorkum. Niet voor zover ik weet dan.'

Man Piet, is thuisgekomen en komt erbij zitten. Hij beaamt het verhaal van zijn vrouw. 'Het ligt er ook wel aan hoe jij jezelf opstelt. Als jij je een beetje amicaal opstelt naar anderen, valt het allemaal wel mee. Ja er zijn wel vooroordelen als mensen je niet kennen, maar discriminatie? Nee dat was vijftien, twintig jaar geleden misschien zo, maar nu niet meer. Je woont hier en je kent iedereen, dus je gaat gewoon met de samenleving mee op.'

'Iedereen zit daar en ook heel veel ervaren raadsleden. En dan ben je toch maar een kuikentje dat net uit het eitje komt.'

'In het begin gaf ik ook nog weleens braderieën hier. We hadden een winterbraderie en een zomerbraderie, met terrasje erbij en soms ook livemuziek. En dan kwamen de mensen eraan, heel voorzichtig met de fiets erop lopen. Dan zei ik: Hoi, wat leuk dat jullie komen. En dan zaten ze op het terrasje: 'Goh het is echt wel leuk hier, ja goh... we wisten niet dat we hier zo konden komen.' En dat is leuk, dan start je ook een gesprek met de mensen. Natuurlijk snap ik bepaalde vooroordelen. Als je niet weet wat hier is, dan denk je alleen maar: oh dat is zo'n eng kamp. Want dat is toch een beetje wat er in de me-

dia neergezet wordt. Maar dan vind ik het ook leuk als mensen zeggen: goh, echt leuk hier.'

Was het nog spannend voor je als burgervrouw om, nu dertien jaar geleden, naar de woonwagen te verhuizen?

'Nee, want ik kom hier al heel lang, ik kwam gewoon thuis hier bij m'n eigen familie. Ik verhuisde alleen van omhulsel, van een huis naar een wagen. En ik ben ook voor iedereen gewoon gebleven wie ik was: ik was Gulsen en ik bleef Gulsen voor de mensen, dat werd ook niet anders.'

Je bent nu twee maand raadslid, hoe bevalt dat?

'Het is best wel veel leeswerk, maar op zich vind ik het wel heel leuk. Er zitten natuurlijk ook wel onderwerpen bij waarvan ik denk, jeetje mina... Over jaarnota's, omgevingswetten, dat soort dingen. Dat zijn toch wel hele ingewikkelde thema's.'

Elke week op maandag hebben we een fractievergadering en elke donderdag informatieavonden in het gemeentehuis. En een keer in de maand op donderdag heb je dan een raadsvergadering.

Op die informatieavonden worden meerdere onderwerpen besproken. We bespreken van tevoren in de fractie wie welk onderdeel pakt, dus dan heb je allemaal je eigen onderwerp om in te lezen en daar kun je dan vragen over stellen. Dat moet je ook allemaal leren natuurlijk, want je denkt: oh kan ik dat wel vragen, is dat niet raar? Maar mij is verteld: er zijn geen domme vragen, gewoon vragen stellen, dan krijg je antwoord. In het begin was ik ook best een beetje zenuwachtig natuurlijk, want iedereen zit daar en ook heel veel ervaren raadsleden. En dan ben je toch maar een kuikentje dat net uit het eitje komt.

Maar ik ben gewoon eerlijk, je moet nog heel veel leren, heel veel luisteren. Het zijn soms wel stukken van 80 of 100 pagina's. Dat moet je ook leren lezen hé, want wat moet je dan onthouden?

Maar als je wilt, kun je daar ook cursussen voor volgen: hoe lees je nou snel, wat sla je op, want je hoeft natuurlijk niet al die 100 pagina's te kennen, je hoeft ook niet alle wetten te kennen.'

Hoe is de verhouding man vrouw bij jullie in de raad?

'Toevallig is het dit jaar voor het eerst dat er meer vrouwen in de raad zitten dan mannen. Er zijn strak ook, als het allemaal doorgaat, drie vrouwelijke wethouders. En we hebben hier ook een vrouwelijke burgemeester. Dus er is wat dat betreft wel wat veranderd.'

Stel je hebt straks vier jaar als raadslid erop zitten, wanneer zou je met een tevreden gevoel terugkijken?

'We hebben natuurlijk een bepaald programma vanuit onze fractie. Plus wat ik dan zelf graag zou willen: minder eenzaamheid, ouderen meer in de samenleving betrekken, dat er wat meer voor die jeugd is. Ja wat wil je nog meer? Weet je ik wil zo veel, maar je moet natuurlijk wel realistisch blijven. Je kunt het niet iedere inwoner naar de zin maken. Maar we willen ons als fractie in elk geval laten zien in de wijk. Mensen laten weten dat we er zijn en dat ze ons kunnen vertellen waar het aan schort en waar ze tegenaan lopen. Zodat we, als het nodig is, daar wat aan proberen te doen. En lukt het om dat te realiseren, ik denk dat je dan kan zeggen: we hebben het goed gedaan als partij.'